
A VERS

2010. I. évfolyam 1. szám, Székelyudvarhely

Az első szám szerzői: Szabó Lőrinc, Ambrus Lajos, Bágyi Bencze Jakab, Beke Sándor, Bölöni Péter, Botár Emőke, Főcze Kornélia, Fülöp Kálmán, Hadnagy József, Kiss Székely Zoltán, Reményik Sándor, Tolokán Király Katalin, Laczkó Vass Róbert, Majla Sándor, Nagy Ágnes, Sebestyén Irén, Székely-Benczédi Endre, Sente B. Levente, József Attila, P. Buzogány Árpád

Főszerkesztő: P. Buzogány Árpád; Munkatárs: Bölöni Domokos; Kiadja: Litera-Veres Könyvkiadó, Székelyudvarhely; Felelős kiadó: Veres Péter; ISSN 2068-5904 A lap megvásárolható: a Pro-Print Könyvkiadó székhelyén, Csíkszereda, (tel.: 0740-058-745); Bagolyvár Könyvesbolt, Székelyudvarhely, (tel.: 0266-210-077); Phoenix Könyvesbolt, Kolozsvár, (tel.: 0266-594-126);

Kéziratokat az avers.kapcsolat@gmail.com címen fogadunk.

Beköszöntő

Új folyóiratot tart kezében az olvasó. Ilyenkor szokás valamilyen felemelő, magasztos gondolattal kezdeni, amely mint a lap ars poétikája sejteti azt a szellemi ösvényt, virtuális nyomvonalat, amelyet annak tartalma és gondolatvilága követni szeretne. Továbbá ilyenkor szokás azt is megemlíteni, hogy milyen körülmények között, milyen alkalommal szökött szárba az a gondolat, ötlet, hogy új folyóiratot kéne, illetve kell megjelentetni.

Sajnálatos módon semmilyen fennkölt gondolattal nem tudok szolgálni egyik esetben sem. Ugyanis a lapindítás ötlete egy hosszúra nyúlt áramszünet alatt ötlött fel, amikor már úgy Buzogány Árpádon, mint alulírotton a számítógépek használhatatlanságából fakadó elvonási tünetek kezdtek úrrá lenni. A címválasztás is mellőzött minden fennkölséget. Semmi allegória, semmi áthallás, semmi jelkép, csak egyszerűen az, ami, vagyis A VERS.

A folyóirat semmilyen politikai, társadalmi, kulturális, karitatív, egyházi szervezetet nem képvisel. Tartalma kimondottan csak versekből, versfordításokból, versekkel kapcsolatos rövid prózai írásokból és kritikákból áll.

A VERS, a jó ízlés keretein belül, igyekszik teret biztosítani az arra érdemes lírai értékkel bíró alkotásoknak.

Veres Péter
Székelyudvarhely,
2010. október 31.

AMBRUS LAJOS

AZT HISZEM

Azt hiszem, hogy a pityergő időben
nem válogat már az én kaszám se,
a sebhelyes Szakadáton kifele
megsüvegelnek, mint megtért vándort,
a pirongó kecskerágó bokrok,
és a hazug forrásra, mely nem
mentette meg szegény nagyanyámat,
mint kirakat-szerelem,
ráborul egy meddő mogyorófa,
hogy tüskés bábakalácshoz
kegyelem-bot nőjön az árva
Messiás-váróknak , kiknek a diploma
könnytóba elnyuvadt.

Mert csak az a szép itt, ami még fáj is,
terhes korsónk nyakán hamis gyöngy világít.

ELSODORT ÉVEK

Tudnál-e szeretni engem,
ki már ismerem
fények és tűz játékát,
nagy vizek éjszakáit
s az érzékektől részeg
gyönyörét a mélynek
és amit még Isten
kezdetben teremtett:
úszó vadkacsák hasán
a tükörtelen csendet –

Tudnál-e szeretni engem,
ki nemrég sokadmagammal
szivárvány kapuit tárva
úsztam szembe az árral,
míg parti sziklákhöz sújtott,
lékelt koponyával
véreztek el a társak,
s én nem tehettem mást, csak: láttam –

Tudnál-e szeretni engem,
ki felrúgva a rendet,
nem az Óceánhoz,
az Érhez igyekszem,
hogy el ne apadna –

Tudnál-e szeretni engem,
ki szivárvány-pikkelyt gyűjt
súlyos bankók helyett
s tenyérynyi kék eget –

Vagy csak elfogadsz majd,
mint vásott ördögöt,
ki arra kíváncsi,
hogy mit rejt a csend
homlokod mögött –

BEKE SÁNDOR

ISTEN

Szitkozódtam, káromkodtam,
hibás volt minden,
az asztal, a szék, a kályha,
a számítógép, a faliszőnyeg,
az ablak, a kép,
a lyuk a falon,
az ajtófélfában a repedés,
s kint a megfagyott járda;
rajtam kívül minden
és mindenki hibás volt.

Éreztem,
egyszer valaki belépett
a szobámba, leült mellém,
s a láthatatlan arca
rám szegezte
nyugodt tekintetét.
Nem akart szólni,
megdorgálni sem akart engem.
Némán,
sokáig nézett türelmesen..

És egyszercsak megéreztem,
hogy a sok kicsinyesség,
fölösleges dac és méreg,
a hétköznapi gyarlóságok
ingoványában
nem hagy elveszni.

Magához ölel,
s fölemel az Isten.

ALIZ SZÍNEVÁLTOZÁSA

Aliz lépteihez a Föld kicsinek találtatott,
tekintetét a nap túlragyogni túl halovány,
mert Aliz planétáról planétára szökkent
és csillagok fényét szórta a végtelenbe
a világegyetemet bejárván,

majd felébredt lágyan remegő béke
semmi-lugasában,
ajkán a születés emlékét zümmögve
várta barbár ostromok hajnalát.

DOBOGÁS

dobban
a vérem
téged akarna
fekete éjbe
holdfényt
csikar
na
dobban
a vérem
hajnali kékbe
déli verőfényt
varázsige
re
dobban
a vérem
tejsűrű ködbe
utánad futna
eléd siet
ne
dobban
a vérem
véred akarva
remegő foggal
arcodba mar
na
dobban
a vérem
követelőzve
lassan ezernyi
darabra tép
ne
dobban
a vérem
bársonyos ujjal

kicsaltam szádon
rebben egy só
haj
dobban
a vérem vagy
már elég volt
a csupasz tájon
maradék hó
folt

A FA ÉNEKE

Korona

A holnap, az egy másik nap.
Hatalmas, vörös Nap az égen.
Más Nap, mint tegnap.
Nap Nap után, nap.

Zuhanás nemtudásból tudásba.
Fekete harmatos gyümölcs.
A csukott óriáskígyó.
A nyitott óriáskígyó.
Az óriáskígyó nyitott csukja.
Az óriáskígyó csukott nyitja.
Az Ige. Teremtő ereje.
Bordázott lényege. A hit.
Eleven vaksága. Irracionalizmusa.
Hullámok terjedése. A szívig.
Az értelem harapása. Marása.
Fölismerések veszettsége.
Hatalomkarnevál. Arctalan álarcosbál.
Szögesdrót kristályszerkezet.

Vak vezet vakot. Világtalan
világot. Kiállított emberek
szeme. Nézi közelről a fagy.
Ma vagy. Holnap nem vagy.

Törzs

tudnak téged a néma kövek
tud a tér mert szorul veled
tud az idő – múlik veled
felnősz a halott tudásból

Gyökér

nem tudom hogy a tudás fájának kérge érdes
nem tudom hogy a tudás fájának kérge véres
nem tudom hogy a tudás fájának-E kérge vére
nem tudom a tudásnak van-E kezdete s vége
nem tudom hogy fáj-E ha nincs fáj-E ha van
nem tudom van-E a nincs ha úgy nincs hogy van
nem tudom van-E a fa s ha nincs mi ez az árnyék a hóban
nem tudom hogy az ág amit nézek ág-E valóban
nem tudom mi az a kék ott messze fölöttem
nem tudom pokol-E vagy Éden mi lángol mögöttem.
Isten arca csobban a tóban – Szó emlékezetemben.
Nem tudom.
Az idő évgyűrűi végtelenül lassan
elcsitulnak.

FÜLÖP KÁLMÁN

VOLTAM

Voltam
titok
lány
nyarak
hamván,

cukrosdobozon
gyenge
máz –

tűz
csillaghullás
záporában:

lassan
kialvó
nyurga
láz....

SZERTELEN ÓDA MAGAMHOZ

Azt hiszem, megvan mindenem,
amire embernek szüksége lehet.
Elégedettséggel hatványozva vagyonom,
dúsgazdagnak mondhatom magam.
Céljaim nagyjából elértem.
Amit nem, még küzdök érte,
amíg úri kedvem tartja.
Koszorúnál maradandóbb a célok
nyomása alatt képződő
gyémánt a lélekmélyben.
Egészségem ragyogó.
Ha kedvem szottyán,
fél liter pálinka meg se kottyán,
kissé fölkarolja bennem az iszapot,
de másnap reggel mint békés folyó
kanyargok
az emberi kapcsolatok
ág-bogas partjai között.
Ha tükörbe nézek,
márvány néz velem szembe;
makacs anyag.
Rendszeres mozgással,
diéta-vésőkkel
görög szoborra
faraghatnám magam.
Otthon vagyok a korban,
s küzdök keservesen
gerincsorvasztó kórral,
s nem komázgatok
senki fenekével,
leheletem tiszta.
A nők szeretnek.
Nem mind, de az a kevés
megállítja a napot,
ne szakadjon
reám az alkony.

AZ ÉDES DOMB MARGARÉTÁI

Távolban fecskék. Az estébe táruló szárnyak képe reszket a pocsolják vizén. A nem lanyhuló esőben a gyapjas nyárfák a patak partján derékban meghajolnak. A szélben lengenek mintha fényben. A távol ködéből ruhád könnyű zöldje iriszem mögött. Szisszenő növények között Borszéken, ott, az öreg kertész üvegházában nyíló golgotavirág alatt. Édes dombod rejtette első gyermekünk.

Negyedszázados emlék.

Ma fecske cikkanó röpte ébreszt régi képeket. Nem érzem a hazatérés csalódásait, s a nosztalgia sem hazám. Csak tompa fájdalomnak bokra. Hajadban a régvolt golgotavirág, arcodon árnyékok ráncosodó sora. Most óbudai házak közül szökken e dallam s már unokánk táncol könnyű zöld ruhában itt. Dobbanó cipője után a Duna-part zsenge nádjai úgy hajolnak, mintha lábad terhe alatt az egykori borszéki margaréták.

IDŐVEL

Mosolygó bölcs, ősz doktorunk: Idő,
Mi áldjuk balzsamosztó, lágy kezed,
Te tudod: az örök seb mese csak,
Egy seb ha nyílik, a másik heged,
Mosolygó bölcs, ősz doktorunk: Idő,
A perced ír, az órád irgalom,
Az éveid csupa szent sebkötések,
Vezess, vezess, mi követünk vakon.
Ahogy közelgünk a nagy Csend felé,
Enyhébb a naptűz, áttetszőbb az ég,
Egyre halkulóbb, estelibb a táj
És révedezőbbek a jegenyék,
Ahogy közelgünk a nagy Csend felé,
Suhanó pici békeangyalok
Nyujtják ki felénk apró árny-kezők:
Úgy múlik lassan minden fájdalom.
Ahogy az élet elmúlik velők.

Már a cím is sokatmondó: nem egyszerűen „Idő”, amellyel összegzi, nyomatékosítja a költemény témáját, hanem „Idővel”. E kis rag használatával arra készítet Reményik, hogy észrevegyük a befejezetlenséget, beteljesületlenséget. Hiszen az „idővel” szó azt sugallja: valami még ezután fog bekövetkezni. Vagy épp beteljesülni.

A vers témája sok költemény ihletője: az idő, annak múlása és az életnek az idővel egyidőben történő eltelése gyakori témáját képezi a magyar költészetnek. Reményik mégsem szokványosan beszél erről. Megszemélyesített formában áll elöttünk az Idő, akár egy jószágos, mosolygó doktor, akit magunk elé képzelhetünk: hóféhér szakálla van s nagy táskája, amelyben hordozza az életmentő szereket, hogy mindenkin tudjon segíteni, akinek beteg a teste vagy megfáradt a lelke. A balzsam, ír, sebkötés, irgalom ugyanis oda kell, ahol valami megbetegedett, vagy épp elmúlóban van.

Mégsem felhőtlen derűt sugall a vers, hanem ellenkezőleg, az elmúlás szomorú kényszerének hangulata vonul végig rajta. Mert ha a jószágosnak tűnő doktor vezet

bennünket, mi pedig vakon követjük, az egyet jelent: hatalma van felettünk, s ennélfogva függünk tőle. És, bár „az örök seb mese csak”, mégis új sebek nyílnak a begyógyulók helyett.

Az elmúlás nyomasztó érzésének mélypontjáról nem hoz feloldozást a csendhez való közeledésünk, mivel ez már a végső Nagy Csend – a Halál. S ezzel átsiklunk egy valószerűtlen, éteri szférába, ahol áttetszőbb az ég, estibb a táj, révedeznek a jegenyék és az angyalok a közeledő felé nyújtják kezeiket. Magunk elé képzelhetjük, ahogyan elhagyja a lélek a testet és közeledik beolvadni az örökkévalóságba. Visszahúzódhatnánk az angyalok felénk nyújtott kezeitől, hogy visszatérjünk a földi életbe, de „úgy múlik lassan minden fájdalom”, és ha elmúlnak fájdalmaink, akkor „az élet elmúlik velők”. Átléptük a halál küszöbét, átlényegültünk.

Bár a vers nem tartozik Reményik közismert költeményei közé, mégis kemény mondanivalója megszívlelendő a mai ember számára most, amikor az Idő nagybetyűssé vált rohanó életünkben és fokozatosan egyre inkább a rabjaivá válunk. Engedjük, hogy eluralkodjon rajtunk, balzsamosztó kezének érintését várva, vagy inkább igyekszünk megélni életünk minden pillanatát, hogy ne fájdalommal távozzunk földi létünkéből?

*Tolokán Király Katalin,
Szováta*

KALENDÁRIUM ESZTENDŐS KISHÚGOMRA

dorka világot
látni s benne szeretni
jött a világra

tavas

dorka ficáncol
a pirkadat érleli
babba-pirosra

dorka sugárzik
a boldogságtól ázhat
vízben a szappan

dorka ruhátlan
rugdal az ágy közepén
fürdik a fényben

nyár

dorka szemérmes
bujdokol anyja kötényén
apjuk ölében

dorka botorkál
körben a házban lázban
a lépegetéstől

dorka ma gondját
csücsöríti szavakra
gügyög szaporán

ősz

dorka pufókján
pír hogy irigység sárgul
a lombkoronán

dorka deret sejt
el sem fárad a szorgos
gyűjtögetésben

dorka szomorkás
mért kopaszodnak a fák
vénhed a télhez

tél

dorka vidor ka-
cajához a harsona
csendül a mennyből

dorka köré száll
a karácsony az áldás
csüng a cukorka

dorka szemében
a könny az is angyali
szikra-sziporka

csendeséj

dorka tejért jár
bandukol álmain át
fönt a tejúton

majla sándor

éhes vagyok

csendtelenül hangtalanul
bandukolok nyomtalanul

tenyerednek lenyomata
arcom véres hóharmata

éhes vagyok nagyon fázom
záporhajadtól elázom

mozdulatom mind fekélyes
keserű vagy: keserédes

éhes vagyok
kell az étked
kell az ami
benned kétked
kell az étvágy
hetvenhét vágy
enni kéne
enni adni
két tenyéren
haldokolni
este kéne
reggel lenni
szerelembe
öltözködni:
rám zuhanna
reám esne
éjjel nappal
reggel este
mindig mindig
nappal lenne
éjszaka rám
ne borulna

ne jöhetne
reám éjjel...

...betakar a
világ vérrel
szél kitakar
porka hótól
bundás meleg
takarótól
lefúj rólam
elfúj téged
nem lehetek
menedéked

NAGY ÁGNES

FELLEGEK TITKAIRÓL

**Ahol a török hódoltságig a királyi kincstárat
és az ország levéltárát őrizték**

Fellegek titkairól – ég rejtelméről álmodó

HEGYEK KÖZÖTT

táncoló,

fel-felvillanó,

tündértűnő

lidércfényel játszó

mocsárvilág közepéből – szigetként kiemelkedő

napsugarakat karoló

DOMBOKON

áll egy lovas

lova körül

könnyedén,

tánclépésben

lebben a szél, szökkenő dallamot súgva, rejtve,

gyors ütemekről dalolva hangtalan,

türelmetlen,

repülő,

száguldó kedve:

HEJ!

lovas arcán

erős szfinxek lehelete,

testtartásán

párduggyors villanások takarója, leple pihen most épp

míg

varkocsba font haján

aranykorongokkal játszik a fény, prémmel szegélyezett

kaftánján

gyöngycsillogó énekek táncolnak,

az aranymintás bizánci brokátton

gránátalmák nevetnek dúsán!

Fémboglárok,
pitykék,
gombok,
apró csörgők

kacagnak vidáman!

És

a veretekkel gazdag bőrövről lecsüngő
gyöngén hajlított pengéjű, finom ívű, egyélű
keleti szablya

színarany borítású hüvelyben
ékkőszínű győzelmekről mesél,
az íjat nedvességtől óvó

puzdra

s az apróbb szereket rejtő

tarsoly

domborításos, poncolt, hasas U alakot formázó lemezei
mind-mind

diadémfényekkel kecsegtetik a Napot!

GÉZA FEJEDELEM

leszáll,
hatalmasságról regélnek,
súgnak-búgnak össze
rögtön a levegő fényszálai körülötte,
ahogy összecsörren, összeverődik
az övről csüngő pitykék mozgalmassága,
a rövid szíjakról körös-körül
lelógó szíjvégek,
ahogy összecsókolóznak,
összecseng a világ
kicsit
Géza fejedelem körül,
fényt kürtölnek,
a nap incselkedik,
Géza karján a sodrott karkötőkkel
eljátszik picit a sok-sok napsugárgyerkőc is

Végignéz a tájon Géza fejedelem

s a posvány sűrű és buja növényzete
mintha megremegne lent a mocsárban,
a mocsárhúr egyszerű virága
mintha felragyogna,
a bognád bütykös szára
mintha elcsodálkozna,
a gyékény szálal levele
mintha kérdezne,
a békaszittyó sűrű gyepe
mintha érdeklődne,
a sok-sok buzogányfű, kákabot
mind-mind,
a füzérvirágzatú sás makkocskaja termése,
mintha összesúgna,
búgna,
mind,
meg-megrezzelve,
kérdőzösködve egymástól,
mert

különös gondolat szállt fel
GÉZA FEJEDELEM SZÍVÉBŐL
s az átölelte a hajnalt, a Napot,
HAJNALT VARÁZSOLT
a lópország rengetegében,

LEGYEN
TELEPÜLÉS ITT!
mondta Géza, a fejedelem.
Szólt,

s

a tömlő alakú polip
örömében
sok-sok karjával szájnyílása körül
elsertepertélte a vizet,
a hosszú csőrű bibic
száguldva röppent fel
jó kedvében hirtelen,

a mocsári teknős
ujjai között az erős úszóhártya még inkább
lebegett
kiegyensúlyozottan, komótosan,
a nagy, kidülledő szemű gőte
aransárga színben csillogó tekintete
még inkább megcsillant,
bőrtaraja is kacagott
s a mocsári csiga áttetsző háza a víz felszínén
úgy lebegett,
mintha a legszebb álmot öntötték volna most
szét a vidéken, a lágú és iszapos vizek felett...
És úgy is volt!

Ki gondolta volna akkor, hogy
CSODA
fakad,

kútból, fénykútból kiömlő
CSODA!!!
Azon a vidéken!

Hol csak nád és sás...
Öt évszázadon át a nemzet legszentebb épülete
állt aztán,
Géza fejedelem lelke fölött, mintegy pecsétként
egy város,
hol a királykoronázások babérkoszorú illatú levegője
hódított végig-végig...

Varkocsba font haján csillogott a napsugár akkor
és prémmel szegélyezett kaftánján örömmel
játszadozott
a fény, mikor szent gondolat fakadt lelkéből,
CSODASZENT!!!!!!!

CÉDRUSEMBER

Voltam égben halhatatlan,
tündérekkel szeretkeztem –
száraz lelkek hívására
cédrusfából
ember lettem.
Holt szerelmet megismertem,
Tündéreim – eltemettem.

TŰNT FÉRFIAK

Tűnt férfiak, ti áldott kísértések,
Idő sarától fakult csillagok,
Borok mellett úgy emlékszem rátok,
Mint földbe szánt, de vízbe hullt magok
Emlékeznek volt gyümölcsseikre,
Hol csirájuknak suttogott a föld,
Hogy ágy lesz, kéz és puha takaró,
Te is szirmokba öltözöl,
Majd forró nyarak láz-émlékeit
Télire te is elteszed,
Ha nem jön egy éhes, egy mohó, egy
Förtelmesen szutykos, rossz gyerek,
Ki megkívánván édes nedvedet
Kíváncsian húsodba harap,
Majd vízbe köp...
Hát légy törvénytelen!

Földnek pedig ott van az iszap.

IDILL AZ ŐSZI KÖDBEN

Köd-öltönyben a meggyfa,
az egres alája bújva.
Arrébb kerítésoszlop
les át a résen
tettekéssen.

Titokban felfelé kapaszkodik,
mintha dolga lenne az égen.
Egyébként mozdulatlan,
mint hálón a pókláb ...

Szellő sem babrál a csigaház
zárán. Bent minden rendben.
Kint hajnali harmat végzi
a dolgát lustán,
s ha nem figyel senki,
dérre dermed,
mint fáradt katona a mustrán.

Közben a meggyfa
újraálmódja ifjúságát:
koronája királyivá nőhet,
míg láthatatlan,
s az egres, a savanyú vigyorú
szolga csodálni fogja,
ha úgy nézhet fel rá,
mint csiga a csillagokra.

VALAKI KÖZELEDIK
(a Sárga folyosó naplójából)

Fehér égben, kék köntösben
Enyém lehetsz, ha szabadnak sosem hagysz.
S tudod, hogy nem démon, nem ember,
Képzeltben nekem angyal vagy.

Sosem hittem badarságban.
Rút álom, ha éjszakánként lázasan élém tárult,
Mégis: ezerszer is imádkozni kedvem támadt.
Látomások mélyéről jöttem, és csakis én,
Én vagyok az, ki odabentről szemedbe bámul.

Igen. Néha csodákban hiszek.
Apró csusszanásokba, izgő-mozgó,
Szíven, szemem, szájban lélegző,
Magát ritkán mutató létezésben,
Mi átfut testemen, végül érdes tenyeremen,
S ujjaimban megáll, elcsitul, tán elalszik kicsit.
Te pedig őrt állsz felettem: egyedül nekem.

Magam sem értem, mi történik.
Démonok, angyalok támadnak, agyamban kaparnak,
Saját hangommal vadul marakodnak.
Kívül-belül ők vannak.
Nézem őket, hallgatok: valaki közeledik.

PIROSSZEMŰ

Sok szárnyad alatt melengeted
Együgyü, szebbik szivemet.
Már hullnak a legpirosabb almák,
Ők is
Visszagondolnak szemedre.
Pirosszemű madaram hol vagy?
Bejártam
Sok fekete földet utánad.
Repülj csak.
Aztán gyere vissza. Én várlak.
És sokat járkálok az uccán, keresem
Piros nyomod a levegőben.
Kavicsokat dobtam a folyóba,
Ő is itthagyt most engem.
Oly magos házak közt élek.
El is vesznék, ha nem vigyázna rám
Nehány ittfelejtett éneked. Pedig
Szeretnék nagyobb lenni mint a házak –
Meglátnál messziről, amint
Szemem fölé emelt tenyérrel
Nézelődöm és szomorú vagyok.
Pirosszemű madaram hol vagy?
Sok szép földet bejártam utánad.

1925 ősze

Finom líraiság, a költészet néha dédelgető puhasága szólal meg a különben kölykösen panaszkodó, máskor meg lázadó költőnek ebben a versében. A pirosszemű (madár) – a kedves, vagy a vers, vagy maga a költészet? Allegória a vers? Mert végigvezeti, a művészetekből és a szépirodalomból ismert szabály szerint az egész versen a költői képet a szerző. Eszerint a piros szemű madár – és vele együtt a piros almák, a madár piros nyomai – jelkép, metafora.

Ha csupán a versben előforduló szavakat leltározzuk, a többségében semleges hangulatúak mellett erős érzelmi töltetűeket találunk (szív, melenget, szemeid, vár-

lak stb.), melyek kulcsszavakként hatnak. Ady híres verse, A fekete zongora című juthat eszébe a klasszikus olvasmányokon nevelkedett olvasónak.

Keresés a vers, de az első gyanakvó kérdésünk az lehet: mit is keres a költő – vajon nem saját magát inkább? Miért elégedetlen?

A szem és a piros almák, a várás meg a piros nyom keresésének párhuzamba állítása hangsúlyozza: a világot mintha elrontotta volna, elrontaná valami. A piros szemű madár vajon? Mi ő? Szárnya alatt melengeti a költő szívét, elengedi, de vissza is várja, bejárt utána sok szép földet... Képzeltbeli lény, nőalak? Maga a múzsa? Épp ennyi meggyőződéssel, megérzéssel mondható, hogy a költő elvagyódó lelkéről van szó.

*P. Buzogány Árpád,
Szekelyudvarhely*